

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 821/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 sierpnia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 320/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Powiązane ze sobą zarzuty obrazy przepisów postępowania i wynikających z tego błędów w ustaleniach faktycznych, do których to uchybień miało dojść w szczególności poprzez: naruszenie art. 7 kpk i dowolną ocenę materiału dowodowego, prowadzącą do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

błędnych ustaleń i wniosków, jakoby oskarżony o godzinie 23.41 w dniu 22 stycznia 2020 roku prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, błędne przyjęcie, że oskarżony jest niewiarygodny co do ilości, rodzaju i czasu wypitego alkoholu (zdaniem obrońcy rozbieżności w jego wyjaśnieniach wynikały jedynie z nieznajomości woltażu alkoholu), brak ustalenia przez Sąd osoby przejmującej obiegówkę od oskarżonego, niesłuszne uznanie, że oskarżony poprosił innego kierowcę o zaparkowanie za niego, choć on prosił jedynie o pomoc w parkowaniu co nie jest równoznaczne (zdaniem obrońcy była to prośba o pomoc w nawigowaniu), a także zarzuty obrazy art. 7 kpk, art. 193 kpk i art. 201 kpk poprzez bezzasadne uznanie opinii toksykologicznej za pełną podczas, gdy nie zmierza do ustalenia okoliczności faktycznych, a skupia się na weryfikacji

	<p>wyjaśnień oskarżonego, oraz przez pominięcie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego i w rezultacie nie przeprowadzenie takiego dowodu z innej opinii. W uzasadnieniu apelacji podnosi się również zarzuty naruszenia art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty zawarte w apelacji są chybione. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów i wyciągnął z nich słuszne wnioski, czyniąc zgodne z prawdą ustalenia faktyczne. Nie zachodzą w tej sprawie żadne nieusunięte wątpliwości, bo zostały one wyjaśnione w drodze logicznej oceny dowodów, a fakt, że apelant z oceną tą się nie zgadza nie oznacza, że zachodzi sytuacja z art. 5 § 2 kpk.</p>			

W szczególności oskarżony wcale nie prezentował w swych wyjaśnieniach „nieznaczących rozbieżności” co do wypitego alkoholu, tylko wyjaśniał diametralnie zmiennie i labilnie, dostosowując swoje wersje do zmieniających się realiów procesu. Przecież w postępowaniu przygotowawczym kategorycznie wyjaśniał o wypiciu 350 mg wódki (k. 18 v), a przed Sądem zaczął twierdzić, że wypił pół litra 75 % bimbru (k. 80 v). Pomylenie wódki z bimbrem jest niewiarygodne (zwłaszcza przez mężczyznę w wieku oskarżonego), tym bardziej, że był on świadomy, że musi się bronić przed zarzutem prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości i wyjaśniać precyzyjnie. W swoich pierwszych wyjaśnieniach bardzo dokładnie opisał, że „piłem wódkę, czystą, to były dwie gatunki wódki, jedna z nich 200 ml to na pewno biała (...), a druga również biała – nie

pamiętam nazwy, płaska butelka” (k. 18 v). Jego tłumaczenie na rozprawie, że wówczas nie mówił o bimbrze, „bo to nielegalne”, jest absurdalne, bo nielegalne jest pędzenie bimbru i handlowanie nim, a nie jego posiadanie i spożywanie, a ponadto oskarżony walczył o to, żeby nie zostać skazanym za czyn z art. 178 a § 4 kk skutkujący zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych i nie ukrywałby spożywania bimbru, gdyby faktycznie go pił.

Dlatego wszelkie pozostałe zarzuty apelacji ściśle związane z kwestią rzekomego spożywania przez oskarżonego alkoholu dopiero po zaparkowaniu samochodu i zaprzestaniu jazdy są bezzasadne, bo oskarżony przed Sądem po prostu bezczelnie kłamał o picciu bimbru, podobnie jak kłamał w postępowaniu przygotowawczym na temat ile wypił wódki i o której godzinie, bo

biegły toksykolog
niezbicie wykazał,
że wszystkie wersje
oskarżonego
(pierwsza z
postępowania
przygotowawczego,
druga z rozprawy
i trzecia z wniosku
obrońcy, który po
wydaniu drugiej
opinii zaczął
podnosić, jakoby
rzekomo spożyty
przez oskarżonego
bimber był nie 75%
tylko 60%) są
nieprawdopodobne i
wręcz niemożliwe z
medycznego punktu
widzenia, albowiem
spożycie
deklarowanych w
tych wersjach przez
oskarżonego ilości
alkoholu po
zakończeniu jazdy
samochodem nie
mogłyby dać takiego
wyniku poziomu
alkoholu w
wydychanym przez
niego powietrzu,
jaki zmierzono u
niego po przyjeździe
policji, a co
więcej, różnice te
są znaczne. Więc
oskarżony
świadomie kłamał
na temat czasu
spożytego alkoholu
– i tu nie chodzi
o woltaż czy drobne
różnice w ilości
spożytego trunku,
tylko o kompletną
niewiarygodność
oskarżonego, który
wręcz miota się

w swych wersjach, raz mówi o wódce, potem o bimbrze – dlatego jego wersję należy w całości odrzucić.

Również niewiarygodny jest podawany przez oskarżonego rzekomy pretekst, dlaczego napił się alkoholu (jak kłamliwie twierdzi dopiero po zaparkowaniu samochodu na placu przed magazynem), choć wiedział, że niedługo będzie musiał dalej jechać w trasę. Oskarżony w pierwszych wyjaśnieniach snuł opowieść, jakoby zrobił to celowo, aby nie musiał jeździć więcej po nocach do magazynu (...) w R.. Jest wręcz niedorzeczne, aby dojrzały, ponad 40 – letni mężczyzna, od lat pracujący zawodowo jako kierowca, wymyślił sobie, że jak się po zatrzymaniu pojazdu przed magazynem upije i nie będzie mógł odjechać, to szef go zrozumie i nadal będzie go zatrudniał, tylko „odpuści mu” jazdy do R.. Dlatego niewiarygodna, a wręcz śmieszna jest bajka oskarżonego,

że wypił alkohol po zaparkowaniu samochodu wiedząc, że to się wyda, ale robiąc to w celu uniknięcia kolejnego kursu. Prawda jest taka, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, alkohol spożył zanim wjechał na teren magazynów Centrum (...) licząc, że to się nie wyda i że po zakończeniu rozładunku i załadunku ruszy dalej w trasę.

Co do zarzutów związanych z brakiem ustalenia, kto wydał oskarżonemu tzw „obiegówkę” i przesłuchania tego pracownika na okoliczność zachowania i wyglądu oskarżonego (czy zdradzał symptomy nietrzeźwości), to przecież z zeznań K. W. (1) (k. 188 v) wynika, że ani ona, ani osoba wydająca oskarżonemu obiegówkę, nie mieli z oskarżonym bezpośredniego kontaktu, bo on podawał jej (jak każdy kierowca) wypełnioną obiegówkę przez uchyloną szybę pojazdu, zaś inny pracownik, który

wydał oskarżonemu ten dokument, też nie ma bezpośredniego kontaktu z kierowcami, bo oddziela go od nich szyba z pleksy. Poza tym pomiędzy momentem odbierania przez oskarżonego obiegówki, a zaobserwowanym przez świadka K. W. (1) zataczaniem się oskarżonego (co miało miejsce już po wybudzeniu oskarżonego z twardego snu i wyjściu przez niego z kabiny samochodu), minął znaczny czas, w którym objawy te się nasiliły, zatem nie musiały być widoczne w momencie wydawania mu tego dokumentu (co zresztą potwierdził biegły).

Chybione są zarzuty, jakoby pominięto bez żadnej reakcji ze strony Sądu wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego toksykologa.

Lektura akt wskazuje, że Sąd Rejonowy nie pominął tego wniosku dowodowego, tylko rozpoznając ten

wniosek zawarty na k. 128 akt, w którym obrońca wnosił alternatywnie albo o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, albo z ostrożności procesowej o uzupełniającą opinię dotychczasowego biegłego, wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii uzupełniającej (k. 140), tym samym a contrario odsalając wniosek alternatywny o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Podnoszone w apelacji zarzuty do opinii biegłego toksykologa są bezzasadne. Przecież biegły nie miał innego materiału i musiał odnosić się do tego, co mówił na temat spożytego alkoholu oskarżony, a że wygadywał on na ten temat banialuki, które kompletnie nie zgadzały się z wynikami badań poziomu alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, to biegły wręcz musiał o tym napisać, był przy tym obiektywny. Dlatego Sąd Rejonowy słusznie zrobił, że

oparł się na opiniach tego biegłego, nie zachodziły żadne okoliczności z art. 201 kpk, które nakazywałyby dopuszczanie dowodu z opinii innego biegłego toksykologa.

Podnoszona w apelacji kwestia, czy oskarżony poprosił innego kierowcę, aby za niego zaparkował, czy tylko, aby go nawigował, jest drugorzędna i nie ma żadnego znaczenia w tej sprawie, zatem ten zarzut jest bezprzedmiotowy.

Istotne bowiem jest, że K. W. (1) któryś z innych kierowców zgłosił dziwne zachowanie oskarżonego **już kilka minut po wjechaniu przez niego na teren magazynów**

(zeznania k. 7-8), co dało asumpt do badania stanu trzeźwości oskarżonego przez ochronę, a potem (z uwagi na wynik pozytywny) wezwania policji. Więc zawarte w uzasadnieniu apelacji stwierdzenie, że oskarżony wszystkie manewry wykonał płynnie i

precyzyjnie, są
oderwane od
materiału
dowodowego z
którego wynika, że
właśnie niepewne i
chaotyczne
wykonywanie tych
manewrów skłoniło
innych kierowców
do zaalarmowania
ochrony, a tę
do badania stanu
trzeźwości
oskarżonego.

Znamienne jest
również, że
oskarżony w czasie
około kilku minut
po wjechaniu na
teren magazynów,
a więc niemal
bezpośrednio po
wykonanym w
sposób budzący
podejrzenia innych
kierowców co do
jego trzeźwości
zaparkowaniu
samochodu, zapadł
w tak twardy sen,
że wybudzono go
dopiero po 20
minutach walenia
pięściami w szybę
i drzwi kabiny, w
której się zamknął
(zeznania K.
W. (1) k. 7-8).
Przecież informację
o podejrzeniu, że
oskarżony jest
nietrzeźwy, K. W.
(2) dostała kilka
minut po tym,
jak wjechał na
teren magazynów,
niezwłocznie wraz
z kolegą udała

się do pojazdu oskarżonego i gdy tam dotarli, oskarżony już spał zamknięty w kabinie. Nie jest możliwe, żeby oskarżony – gdyby wjechał na teren magazynów trzeźwy – w ciągu kilku minut zdołał wypić pół litra bimbrowa i zapaść w narkotyczny sen, alkohol tak nie działa (o ile nie zostanie wstrzyknięty bezpośrednio do krwi – a o niczym takim oskarżony nie wyjaśniał), prędzej oskarżony by wymiotował próbując takiej sztuczki. Oskarżony po wjechaniu na teren magazynów nie miałby dość czasu na skonsumowanie takiej ilości alkoholu jak zadeklarował (pomijając, że wykluczają to wyniki badań zawartości alkoholu w jego organizmie, co wykazał biegły i co było powyżej omawiane), alkohol ten tak szybko nie przeniknąłby przez żołądek do jego krwioobiegu i nie spowodowałby w ciągu kilku minut takiego stanu nieprzytomności.

Wniosek			
O zmianę wyroku i uniewinnienie (z tzw. ostrożności procesowej obrońca wniósł alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, a zarzuty zawarte w apelacji bezzasadne, co było powyżej uzasadnione. Dlatego poza nieznaczną zmianą opisu czynu (co będzie omówione w dalszej części uzasadnienia) należało go utrzymać w mocy.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	Sąd Okręgowy sprecyzował opis czynu o wskazanie, że oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w		

	<p>ruchu drogowym w dniu 22 stycznia 2020 roku o godzinie 23.41 znajdował się w stanie prowadzącym o godzinie 01.47 w dniu 23 stycznia 2020 roku do stężenia 1,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Opis czynu był nieprecyzyjny i mógł sugerować, że oskarżony miał 1,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu już o godzinie 23.41 w dniu 22 stycznia 2020 roku, kiedy wjeżdżał na teren magazynów prowadzonym przez siebie samochodem ciężarowym. Tymczasem oskarżony był wówczas w stanie nietrzeźwości, który ostatecznie doprowadził do stężenia 1,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu dopiero o godzinie 01.47 w dniu 23 stycznia 2020 roku. Nie zmienia to konkluzji, że zgodnie z definicją z art. 115 §</p>	

16 kk oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, bo dla określenia tego stanu istotne jest, do jakiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżony doprowadził nawet, jeżeli poziom ten rósł już po zaprzestaniu jazdy samochodem. Zmiana opisu czynu jest wynikiem rozpoznania zarzutów apelacji (choć wprost o to obrońca nie wnosił) i jest dokonana na korzyść oskarżonego.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Sąd sprecyzował opis czynu.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Było to powyżej omówione.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Na podstawie art.634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot		

	wydatków postępowania odwoławczego na które złożył się ryczałt za doręczenia w kwocie 20 zł i wymierzył mu 200 zł opłaty za drugą instancję.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana